

26. SEPTEMBRĪ — STARPTAUTISKĀ NEDZIRDĪGO DIENA!

SEPTEMBRA CETURTAJĀ SVĒTDIENĀ

1951. gada septembrī Romā (Itālijā) notika I vispasaules nedzirdīgo kongress, kas nolēma dibināt nedzirdīgo starptautisku organizāciju — Vispasaules nedzirdīgo federāciju. Tās mērķis ir cīnīties par nedzirdīgo dzīves un darba apstākļu uzlabošanu visā pasaulē.

No tā laika Vispasaules nedzirdīgo federācija ātri gūst augsti izteiktus rezultātus valstu nedzirdīgo organizācijās. Pasīvais federācija apvieno 47 pasaules valstu nedzirdīgos. Federācija angļu un franču valodā izdod savu žurnālu — «Klūsuma Balss». Federācija ar savu darbu īstenojami starptautiskā autoritāti, tā ir pārstāvēta un darbojas Apvienoto Nāciju Organizācijās ekonomiskajā un sociālajā padomē, organizācijā UNESKO u. c.

Vispasaules nedzirdīgo II kongress, kas notika 1955. g. augustā Zagrebā (Dienvidslāvijā), Vispasaules nedzirdīgo federācijā iestādīja arī Viskrievijas nedzirdīgo biedrību, un tās priekšsēdētāju b. Sutjaginū ievēlēja par federācijas viceprezidentu. No tā laika VNB ļoti rosīgi piedalās federācijas darbā. Ar Viskrievijas nedzirdīgo biedrības pieredzi nedzirdīgo iekārtošana darbā, audzināšana, sabiedriskā darba izvešana u. c. Jautājumos iepazīstas citu valstu nedzirdīgo biedrības.

Lai vēl vairāk salledētu dažādu valstu nedzirdīgos, Vispasaules nedzirdīgo federācijas Ģenerālā Asambleja, kas notika 1957. g. Romā, nolēma ikgadus septembra mēneša ceturtajā svētdienā atzīmēt Starptautisko nedzirdīgo dienu.

Sai dienai jo sevišķi liela nozīme ir kapitālismā valstīs, kur nedzirdīgo stāvoklis vēl ir grūts un viņiem ļaunas par savu dzīves un darba apstākļu uzlabošanu. Starptautiskajā nedzirdīgo diēnā kapitālismā

valstu nedzirdīgie rīko sarīkojumus, gājienus, raksta laikrakstos par savu dzīvi un darbu, lai tādā veidā pievērstu plašākas sabiedrības uzmanību nedzirdīgo grūtībām un ciešanām. Kapitālismā valstīs nedzirdīgajiem nav savu ražošanas uzņēmumu, kas varētu dot līdzekļus darbības darba izvešanai, palīdzību nesmiedz arī valsts iestādes. Tāpēc Starptautiskajā nedzirdīgo diēnā kapitālismā zemju nedzirdīgie iziet ielās un vāc ziedojumus savu biedrību uzrādēšanai.

Pie mums — Padomju Savienībā un citās socialistiskajās valstīs nedzirdīgo stāvoklis ir gluži citāds. Padomju Savienībā par nedzirdīgajiem rūpējas valsts, viņi ir pilnīgi līdzsvarīgi ar visiem pārējiem pilsoņiem. Nedzirdīgo biedrībām ir savi ražošanas uzņēmumi, kas dod vajadzīgos līdzekļus biedrības sabiedriskā darba izvešanai. Visi nedzirdīgie bērni mācās speciālās, labi iekārtošās skolās, kur atrodas pilnīgā valsts apgādībā.

Tāpēc Starptautisko nedzirdīgo dienu mēs neatzīmējam, lai žēlotos par savu likteni un lūgtu dāvanas. Ne, ar saviem dzīves un darba apstākļiem mēs varam lepoties!

Tāpat kā iepriekšējos gados, arī šogad Starptautisko nedzirdīgo dienu (26. septembrī) plaši atzīmēs mūsu biedrības klubos un sarkanajos stūrīšos. Ir labi, šai dienā organizēt maksimāli skaidras pašdarbības koncertus, godināt labākos biedrus, kas izcēlušies ražošanā un sabiedriskajā darbā, runāt par uzdevumiem, kas jāveic turpmāk komunistiskajā cīņā. Starptautiskajā nedzirdīgo diēnā piemēroti ir arī referāti par nedzirdīgo ārstēšanu, audzināšanu u. c. Jautājumiem.

LAI STIPRINĀS SADARBĪBA!

Atzīmējot Starptautisko nedzirdīgo dienu, publicējam sarunu ar Vispasaules nedzirdīgo federācijas prezidentu un Dienvidslāviyas nedzirdīgo savienības priekšsēdētāju Dragojubu Vukotiču.

Agrā bērnībā Dragojubam Vukotičam nomira māte. Vienpadsmit gadu vecumā viņš saslima ar meningītu un zaudēja dzirdi. Tautas atbrīvošanas cīņu laikā pret vācu okupantiem Dragojubas izplatīja nelegālo literatūru un bija sakarneks partizānu vienībā. Vukotičs atceras, ka tajās grūtākajās dienās viņš partizāniem stāstījis par Padomju Armijas varoņgājēju cīņām un tādā veidā iedvesmojis viņus.

Dienvidslāviyas atbrīvošanā Dragojubs sagaidīja Belgradu. Līdz ar tautas revolūcijas uzvaru pilnvērtīgu dzīvi sāk dzīvot arī Dienvidslāviyas nedzirdīgie. Kopīgi ar biedru grupu Vukotičs dibina Dienvidslāviyas nedzirdīgo savienību.

— Padomju pavēlniecība sniedza nedzirdīgajiem lielu palīdzību, tā deva pārtiku un apģērbu, — atceras Vukotičs, stāstot par pirmajām brīvības dienām.

Karš Dienvidslāviyas tautām atnesa lielu postu. Lai to novērstu, vajadzēja strādāt visiem. Un Vukotičs organizēja nedzirdīgo jauniešu brigādes, kas aktīvi piedalījās valsts saimniecības atjaunošanā.

1947. gadā Pāvela Korčagina vārdā nosaukto nedzirdīgo brigādi par piedalīšanos ceļā būvē apbalvoja ar III pakāpes Darba ordeni, bet šis brigādes komandieri Dragojubu Vukotiču — ar I pakāpes Darba ordeni.

Pasīvais jau divdesmit gadus Vukotičs vada Dienvidslāviyas nedzirdīgo savienību.

— Mūsu organizācijā ir piecdesmit tūkstoš biedru, — saka Vukotičs. Gandrīz visos mūsu valsts rajonos darbojas savienības nodalījumi. Pirms Dienvidslāviyas atbrīvošanas valsti bija tikai 4 speciālās skolas nedzirdīgajiem, bet tagad to ir jau 15. Bez tam masu skolās atvērta 40 nodalījumi nedzirdīgajiem bērniem. Amata prasmi nedzirdīgie jaunieši apgūst Dienvidslāviyas nedzirdīgo federācijas atsauksmju jautājumā par nedzirdīgo apmācīšanu organizēšanā Āfrikā.

Vukotičs arī pastāstīja, ka kādām grūtībām federācijā jāsaduras savā darbā, īpaši Āfrikas, Azijas un Latīņamerikas valstīs.

1951. g. Vukotiču ievēlēja par Vispasaules nedzirdīgo federācijas prezidentu. Pasīvais šai federācijā apvienotas 47 valstu nedzirdīgo organizācijās.

Dienvidslāviyas Nedzirdīgo savienības vadītāji darbinieki pie republikas prezidenta Jostia Broz-Tito. Otrais no labās — Dragojubas Vukotičs.

— Lai gan federācija samērā vēl ir jauna, tomēr tā jau īstenojami starptautisku atzinību, — stāsta Vukotičs. — Tā, piemēram, tā uzņēma ANO (Apvienoto Nāciju Organizācijas) organizācijā UNESKO, starptautiskajā veselības aizsardzības organizācijā un citur. Nesn ANO pieprasīja Vispasaules nedzirdīgo federācijas atsauksmju jautājumā par nedzirdīgo apmācīšanu organizēšanā Āfrikā.

Vukotičs arī pastāstīja, ka kādām grūtībām federācijā jāsaduras savā darbā, īpaši Āfrikas, Azijas un Latīņamerikas valstīs.

— Koloniālisms ir iemesls tam, ka šodien Āfrikā darbojas tikai pāris skolu nedzirdīgajiem bērniem — stāsta Vukotičs. Federācija devi līdzekļus darbinieku iekārtošanai nedzirdīgajiem Deli (Indijā). Arī turpāk mēs domājam palīdzēt nedzirdīgajiem vāj attīstītās valstīs. Dažu valstu valdības vienādzīgi izturas pret nedzirdīgajiem, nesniedz viņiem nekādu palīdzību. Ļoti traucē arī tas, ka daudzas valstis nedzirdīgie nav apvienoti vienā, bet saskērti vairākos biedrības.

Visaktīvākie federācijas biedri ir socialistiskos valstus nedzirdīgie. Gandrīz visiem viņiem ir savi pārstāvji federācijas birojā.

D. Vukotičs ar prieku atceras savu pirmo Padomju Savienības apmeklējumu.

— TOREIZ MĒS UZZINĀJĀM DAUDZ JAUNA PAR VISKRIEVIJAS NEDZIRDĪGO BIEDRĪBAS DARBĪBU, APRĪNOJĀM ZINĀTNISKI-PETNIECISKO DARBĪBU NEDZIRDĪGO APMAČĪŠANĀ, KULTŪRAS LAUKA UN DARBA IEKĀRTOŠANĀ, ĻOTI PRIECĀJOS, KA ŠĀ GADĀ RUDENĪ ATKAL VIESOSOS PADOMJU SAVIENĪBĀ UN SATIKSOS AR SAVIEM DRAUGIEM NO VISKRIEVIJAS NEDZIRDĪGO BIEDRĪBAS, — sarunu noslēgumā teica Dragojubas Vukotičs.

(No «Ziņņu Gluhību tulkojis V. Sūmans)

ATZIEME STARPTAUTISKO NEDZIRDĪGO DIENU

«PIE KLUSĒJOŠĀ VIĻŅĀ» —

— tā sauca Starptautiskajai nedzirdīgo diēnai veltītais sarīkojums Valmierā. Pie bagātīgi klātiem sveiku galdiem pulcējās 32 nodalījuma biedri.

Rejertāru par nedzirdīgo dienas nozīmi nolasijs kluba vadītāja b. Rozīte. Viņa pastāstīja par to lielo gādību, ko Padomju valsts veltīta nedzirdīgo biedru dzīves, darba un izglītības apstākļu tālākai uzlabošanai un pilnveidošanai.

Sīrnīgām, izstāstiem vārdiem pārtināti un padomju valdībā patēcības arī Limbažu pirmorganizācijas priekšsēdētājs b. Birzgaitis. Viņš solījis dzīvot un strādāt komunistiski.

Ar tulkojumiem no žurnāla «Ziņņu Gluhību» par nedzirdīgo grūto dzīvi kapitālismā valstīs klāsošos tēmas runāja b. Zelīns.

Vakara dalībnieki parakstīja apsvēkuma kartiņu nodalījumā vecākajai biedrei Annai Urbulei, kas silmības dēļ nevarēja ierasties. Apveica arī b. Dzīri, kas aukšā dēļu, un novēlēja viņam augst vešlam un gudrām.

Savā klubā pie «gaišās ugunī» valmierieši padarīja līdz pat rīta gaismai. Viņi kabejās pārnās, pastāstīja savus nākotnes nodomus. Vairāki no klāsošiem

Sacensības motokrosā

Par godu Starptautiskajai nedzirdīgo diēnai LNB Rīgas nodalījums DOSAAF komiteja pie teiku pilsētas Dzirnūrāgā rīkoja tradicionālo motokrosu. Sauslānā, skaidrā svētdienā veclānā sacensību labu izdošanās.

Motokrosā šoreiz piedalījās 8 braucēji, visi Rīgas nodalījuma biedri. Zēl, ka neviens dalībnieks nebija no pārējām nodalījumiem.

Krosa dalībnieki sacentās 20 km distancē, kas bija sadalīta 2 braucienos, ar pusstundas pārtraukumu motoru pārbaušanai.

Sacensību trase vijās apkārti tēlšu pilsētiņas teritorijai, pa līdzenumu un uzkalniņiem.

Mopēdu grupā visveiksmīgākais rādījās Juris Kalns, kas abu braucienus kopvērtējumā uzrādīja labāko laiku — 37:22. Otrais bija A. Stepaņuks — 39:51, bet trešais J. Kivītis — 40:22. Neveiksmes piemēklēja Jura brāli Andri un arī vītru Arvīdu Kalnu. Pirmajā braucienā motora defekta dēļ viņiem bija jāstājas. Otrajā braucienā Andris Kalns uzrādīja sacensību labāko laiku — 17:40, taču kop-

šai vakarā satikās pēc 10 gadiem. Par bagātīgi klātiem galdiem rūpējās šī vakara organizatore b. Mīeže, bet par kārtību — b. Zelīns. Viņiem pienākas oīsu vakara dalībnieku sirsnīga pateicība!

A. ROGA

vērtējumā viņš palika bez vietas.

Motovelospēdu grupā 20 km distancē S. Vaivads uzrādīja laiku 52:49.

Pēc sacensībām notika uzvārtāju apbalvošana.

Jaukais laiks uz sacensībām bija pulcīnājs kuplu skatītāju pulku. Ceļā uz tēlšu pilsētiņu un

atpakaļ uz staciju daudzi no viņiem salasīja pilnus grozus sēņu. Citi atkal izmēģināja roku zivīm bagātājā Dzirnūrā. Seit visveiksmīgākais izrādījās A. Stenclavs — viņš izvilka gandrīz metru garu lidaku.

A. CELMS, motokrosa galvenais tiesnesis